

מזיכרונותיהם של מנחם מאיר ופרדריק ריימס על הבר מצווה בטולוז

פרד : חיינו את חיי החברה של בני גילנו. אינני זוכר איזה מקום מילאה הדת בחיי היום-יום שלי. כמו ילדים אחרים שהתקרבו לגיל שלוש עשרה, רציתי גם אני לחגוג את הגיעי למצוות. באותה עת הייתי נתון להשפעתו של אחד מחברי הטובים, קארל (אורי) ל', והצטרפתי אליו לתפילת שחרית ביחידות. אין לי ספק שקארל היה בעל אמונה עמוקה, אך אינני בטוח עד כמה אמונתי היתה חזקה. על כל פנים, רציתי לציין את הבר-מצווה משום שכך צריך להיות, וכנראה בעיקר כדי לגרום נחת רוח להורים. הקהילה היהודית הקרובה ביותר לאספה היתה בעיר טולוז. נעשו סידורים מתאימים, הסיעו אותי לטולוז, ושם, במרתף, בהסתר מעיני זרים, קראתי בתורה קטע מפרשת השבוע. הדבר היה בחודש פברואר 1942. בטקס לא השתתף איש ממכרי - לא המשפחה ולא חברים - אם כי בשלב מסוים אמא קיוותה שתוכל להגיע. נוכחו אנשי הקהילה בטולוז, שראו בטקס גם הצהרה על אמונתם בנצח ישראל.

מנחם :

פגשתי את הרב רויטמן בשנות השבעים בבית הכנסת בירושלים, ושמעתי ממנו על הטקס שערך למנפרד. כשהרב רויטמן סיפר זאת, הוא לא ידע מי היה הנער שעלה אז לתורה ומה עלה בגורלו; וכמובן, הוא גם לא העלה בדעתו שאני אחיו.

פרד :

קיבלתי אז במתנה ציור קטן, שאבד לי במשך הזמן. היום, בקוראי את המכתבים, אני תופס את משמעות הבר-מצווה להורים, וכיצד אירוע זה הדגיש את עובדת הניתוק בינם לבין ילדיהם.

מקור: מנחם מאיר ופרדריק ריימס, "האם העצים פורחים אצלכם?". יד ושם, ירושלים

2000, עמ' 94-95.